

παρά μονάχα τὰ χάλκινα βραχιόλια της.

Δέν ήταν πεντάμορφη : ήταν άπλωξ όμορφη. Μά πιδ πολύ από την όμορφιά της μέ συγκίνησε ή δύστυχία της. Τί άξία είχαν τά λεφτά μου μπροστά σ' εκείνο τόν ανθρώπινο πόνο :

Και την άγόρασα. Την άγόρασα, Φλόρας, όπως άγοράζου- με ένα όμορφο πουλί, από ένα πλανόδιο πωλητή, για νά τ' άφήσω να πετάξη έλευθερο στον άέρα...

Μόλις βγήκαμε λοιπόν από τό σπίτι τού έμπούρου, της είπα ότι ήταν έλεύθερη, ότι δέν ήταν πειά σκλάβά κανενός κι ότι μπορούσε νά φύγη και νά πάη όπου ήθελε. Έκείνη μέ κούτταξε μέ δυό μάτια θαμπα από τά δάκρυα και μου έδωσε νά καταλάβω μέ μισόλογα και μέ νοήματα ότι ήθελε νά μέ ακολουθούσ... Καί μ' άκολούθησε ως τό καράβι, σάν μιá σκλάβα.

"Όταν την είδε τώρα ο φίλος μου Γουάλτερ άρχισε νά γελά σάν τρελλός και μου είπε ότι θά έκανα καλύτερα αν άγόραζα μί' εκείνα τά λεφτά, μιá κάσσα μέ μπουτίλλιεσ κονιάκ!...

"Ίσως νά είχε δίκιο ο φίλος μου. "Όταν τή κανείς μιá μπουτίλλια κονιάκ, μπορεί έπειτα νά την πετάξη στη θάλασσα από τή γέφυρα... Μά μιá γυναίκα δέν μπορείς νά τή ρίξεις στα σκυλόφαρα.

Τήν κράτησα λοιπόν μαζί μου και δέν ξέρω πώς την άγάπησα μ' έναν πασόφορο έρωτα. Καθήσταν μέρες δολόκληρες κοντά μου, καταγής, δίχως νά μιλάη, άκίνητη σάν άγαλιμα. Τής είχα άγοράσει όμορφα μεταξωτά και πολλά άλλα άσμεμένα βραχιόλια που έκαναν έναν παραξενό θόρυβο όταν περπατούσε.

"Η Άισά, όπως την έλεγαν, μέ προσεχε σάν μητέρα, σάν άδελφή και σάν τρυφερή φιλή. Μου έτοιμάζε τό σατί, μου ξεσκόνιζε τά ρούχα, μου έκανε άέρα στο πρόσωπό μου μέ μιá βεντάγια όταν κοιμόμουν και μέ φιλούσε δειλά, στα χείλη, για νά μη μέ ζυπνήση...

"Ο φίλος μου Γουάλτερ τής φερνόταν μέ σκληρότητα και πολλές φορές είχα, αναγκαστή νά τού κάνω παράπονα. Μά ο Γουάλτερ ήταν αδιόρθωτος...

Καταλαβαίνεις τώρα, άγαπητή μου Φλόρας... Έκει κάτω στους δρόμους τών καραβανιών τού Νότου, ένα βράδυ κάταυπρο από τό φως τού φεγγαριού, τή πήρα στην άγκαλιά μου και τή φίλησα τρυφερά πολλές φορές στό φιληδόνα χείλη της.

"Η Άισά ήταν για μένα ή πιό γλυκειά γυναίκα που γνώρισα στη ζωή μου. Μόνο εκείνοι που έζησαν εκεί κάτω, στις έρημιές τού Νότου, μπορούν νά καταλάβουν σ' άλήθεια τί είναι ο έρωας...

Μά, όπως όλα τά πράγματα τού κόσμου είναι άπατηλά και ψεύτικα, έτσι κι αυτός ο φλογερός και παράφορος έρωας τής έρημου μοιάζει μ' έναν άρπαστο άντικατοπτρισμό.

Μιά νύχτα, οί άνθρωποι τού καραβανιού μας, προδότες όπως όλοι οί Ιθαγενείς, μās παράτησαν μόνους, παίρνοντας μαζί τους τά τρόφιμα και τά λεφτά μας.

"Ο Γουάλτερ, ή Άισά κι' εγώ βρεθήκαμε άξασνα ολομόναχοι μέσα στην έρημο, μέ δυό καμήλες και μέ λίγο νερό σ' ένα σάκι.

"Ο έρωας, ο όμορφος έρωας μας, χάθηκε τότε όπως εκείνος ο γολαζίνος καντός που θυαίνει όπως λένε τά πασομύθια της ΆΑνατολής, μόλις άνοιχτή ένας μαγικός άμφορέας.

"Εγώ, εκείνες τίς μέρες, είχα άφορησθήσει κι' έλυωνα από τόν πυρετό. "Η στερήσεις μέ είχαν καταστήσει ζωντανό πτώμα. Δέν μπορούσα πια νά ταξείδευω πάνω στην καμήλα και κοιτόμουν διαρκώς κάτω από τήν τέντα, μαρτυρώντας από τή δίψα και τόν πυρετό.

"Η Άισά τώρα μέ είχε ξεχάσει. Βρισκόταν πάντα μέ τόν Γουάλτερ κι' είχε μαζί του παράξενα κουρουμιλητά που μέ

σκανδαλίζαν. "Ενα βράδυ τέλος, τούς είδα ν' άγκαλιάζονται πιό πέρα από τήν τέντα και νά φιλιούνταν...

Δέν ξέρω τότε τί έκανα από τόν σκληρό πόνο που μου έξοκίζε τήν καρδιά "Άρχισα νά φωνάζω σάν

ΕΝ' ΑΓΓΛΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΘΕΟΥ

Μιά μέρα ο Έπίσκοπος τού Καντόρμπερυ είχε θγή περίπατο στα περίχωρα τής πόλεως. Στο δρόμο του είδε καθιεμένο στον ίσκιον ενός δένδρου έναν ιππότη, ο όποιος είχε άπλωμένο μπροστά του ένα σάκι κι' έπαίξε. "Ο Έπίσκοπος τόν πλησίασε και τόν ρώτησε μέ άπορία :

—Τέκνον μου, μόνος σου παίζεις σκάκι ;

—"Όχι, Σεβασμιώτατε, δέν παίζω μόνος. Πώς μπορεί κανείς νά παίξη μόνος σκάκι ;

—Μά δέν βλέπω άλλον κανένα... Μέ ποιόν λοιπόν παίζεις ;

—Σεβασμιώτατε, παίζω σκάκι μέ τόν καλό Θεό.

—Μέ τόν Θεό ;

—Μάλιστα, Σεβασμιώτατε... Μά μέ συγχωρείτε. Είνε ή σειρά μου νά κινήσω τά πόνια μου... Νά, έπαίξα... Τώρα είναι ή σειρά τού Παπάγιου Θεού νά παίξη. Σταθήτε... "Όριστε, ο καλός Θεός παίζει έτσι... Μοιάζει μάρτ... Έχασα και πρέπει νά πληρώσω...

—Σε ποιόν ;

—Στόν καλό Θεό, ο όποιος στέλνει πάντα κάποιον δικό του για νά πάρη τά κερδισμένα και νά τά μοιράση στους φτωχούς. Νά, τώρα έστειλε ο Θεός έσας. Πάρτε λοιπόν τίς πέντε λίρες που παίζαμε για λογαριασμό τού καλού Θεού και δώστε τες έλεημοσύνη στους φτωχούς.

Και ο ιππότης, βγάζοντας από τήν τσέπη του πέντε λίρες, τίς έδωσε στον Έπίσκοπο.

"Υστερ' από μερικές ημέρες, ο Έπίσκοπος ξαναπέρασε από τό ίδιο μέρος.

Βρήκε πάλι τόν ιππότη μέ τό σάκι μπροστά του.

—Λοιπόν, τέκνον μου, τόν ρώτησε, πώς πάει τό σκάκι ; Σε κερδίζει πάντα ο καλός Θεός ;

—Σεβασμιώτατε, μ' έχει ταραξει αυτές τίς ημέρες. Είχα φοβερή γκίνα. Κι' έτσι για νά ρεφάρω, έδυνάμωσα τό παιγνίδι. Ξέρете, σ' αυτήν έδώ τήν καρτίδα παίζουμε έκατό λίρες. Και μου φαίνεται πως θά κερδίσω. Σταθήτε, είναι ή σειρά μου νά παίξω... Νά! "Ο καλός Θεός Έχασε! Κερδίω τίς έκατό λίρες...

—Και ποιός θά πληρώση για λογαριασμό τού καλού Θεού ;

—Εκείνος που εισέπραξε και τό κέρδος, Σεβασμιώτατε. Τήν άλλη φορά ο καλός Θεός σας έστειλε και εισπράξατε τίς πέντε λίρες που έκέρδιε. Τώρα σας στέλνει νά πληρώσετε τίς έκατό λίρες που έχασε...

—Μά...

—Σεβασμιώτατε, είπε τότε ο ιππότης, τραβώντας άπειλητικά τό σπαθί του, πληρώσε μέ τό καλό, γιατί τό δίκιο μου είναι τό παίρνω μέ τό σπαθί μου...

"Ο Έπίσκοπος βλέποντας τή σπάθα τού ιππότη, έπληρώσε τίς έκατό λίρες και όρκίσθηκε νά μήν ανακατευθί πειά στα υπερέσασα τού καλού Θεού...

Τρελλός, μά άλλοιμονο ο πυρετός μέ κάρφωνα στο κρεβάτι μου.

Μιά παράξενη φωνή καμήλας μ' έκανε ύστερα, τή νύχτα, νά σπρωθώ ως τό άνοιγμα τής τέντας. Κούτταξα τριγύρω μου οσαστιμένους και είδα τότε ότι ήμουν ολομόναχος : "Ο Γουάλτερ κι' ή Άισά μ' είχαν έγκαταλείψει.

Τήν άλλη μέρα, ένα καραβάνι έμπόρων μέ βρήκε υιοσπεθαμένο πάνω στην άμμο και μ' έσωσε...

—Κι' ή Άισά ; ρώτησε μέ μισόδυση φωνή ή λαίδη Μίσελ.

—Δέν την έσασείδα πια... Ούτε και τόν Γουάλτερ... τής άπάντησε μέ πικρά στα χείλη ο σερ Χάρρυ Ράσελ.

"Η λαίδη Μίσελ τότε, ίσως από τήν συγκίνησή της,

ίσως πάλι από μιá άσυναίσθητη κίνηση, μάθισε νευρικά τό άσπρο τριαντάφυλλο που κρατούσε στα χέρια της και δέν ξαναμίλησε από τότε για έρωτα στον άτυχό και ποινέμο φίλο της.

ΠΙΕΤΕΡ Μ. ΜΑΙΛ-ΠΑΥ

Την άγόρασα, όπως άγοράζουμε ένα όμορφο πουλί !...

